

Гвендолин Брукс

ДОМ

Оно што су одувек желеле било је да вечно потраје ово необавезно чаврљање на трему уз агаву у жардињери у углу који гледа на југозапад и поред тетка Епине издржљиве младице, дивне мичигенске папрати с леве стране врата. Мама, Мод Марта и Хелена су се лагано љуљале у својим столицама и гледале у касно поподневно светло на травњаку, емфатично гвожђе капије и тополу. Можда те ствари више неће бити њихове. Ти снопови светлости, дрво, елегантна ограда, можда ће њих посесивно гледати неке друге очи.

Тог поднева Тата је, током своје паузе за ручак, требало да оде до канцеларије агенције „Зајам власницима кућа“. Ако не успе да добије још једну рату, напустиће ову кућу у којој су живели више од четрнаест година. Није било много наде. Агенција „Зајам власницима кућа“ била је сурова. Седеле су и правиле планове.

„Преселићемо се негде у неки леп стан“, рече Мама. „Негде у Саут Парку, Мичигену или Вашингтон Парк Карту.“ Ти станови су, као што је било добро познато девојкама и Мамаи, били бремене и за дупло веће плате од Татине. Ово сада нису споменуле.

„Много су лепши од ове старе куће“, рече Хелена. „Имам пријатеље које не бих доводила овде. Имам и пријатеље који низашта не би дошли чак овде, осим таксијем.“

Јуче би је Мод Марта ударила. Можда ће сутра. Данас није рекла ништа. Једноставно је посматрала малог скакутавог црвендаћа на дрвету, њеном дрвету, и покушавала да не заплаче.

„Па, оно што заиста знам,“ рече Мама, „јесте да сам све уморнија од паљења ватре. Од октобра до априла ми морамо да ложимо.“

„У задње време смо ја и Хари помагали,“ рече Мод Марта. „Понекад, у марту и априлу, октобру, па чак и у новембру, могли смо да упалимо мању ватру у камину. Понекад је време било баш за то.“

Знала је, судећи по начину на који су је гледале, да је ово била грешка. Нису желеле да плачу.

Осећала је да тај мали ред белог, понегде прошараног тамнољубичастом бојом, кремастог шафрана некако неће пристајати ниједном другом западном небу осим том иза куће. Киша нигде неће тако лепо и тупо ударати као овде. Птице у Саут Парку су механичке, ништа боље од јадних заточених канаринаца у тим сунчаним гостинским собама 'богатуница'.

„Ово ће убити Тату!“, зајца Мод Марта. „Он воли ову кућу! Живи за њу!“

„Он живи за нас“, рече Хелена. „Ми смо те који воли. Не би желео кућу да није нас.“

„И ми смо његове“, додаде Мама, „заувек“.

„Знате“, уздахну Хелена, „ако ћемо искрено, ово је олакшање. Да ово није искрсло, наставили бисмо овако, вукли бисмо се овде заувек.“

„Можда је ово“, додаде Мама, „Божја воља. Можда се Бог спустио и узео ствар у своје руке.“

„Да“, викну Мод Марта, „то је оно што увек кажеш - да Бог зна најбоље.“

Мајка је брзо погледа, закључи да изјава није била оптужба и загледа се у даљину.

Хелена угледа Тату. „Ено Тате“, рече.

Ништа нису могле да закључе из начина на који је ишао. Био је то исти драги стакато ход, прво једно раме доле, па друго, поново једно, па друго. Посматрале су његово кретање. Прошао је поред Кенедијевих, затим поред празне парцеле, и онда поред госпође Блејкмор. Пожелеле су да прескоче ограду, на улицу и да истресу истину на видело. Тата је отворио своју капију - капију - али им његов крупан корак и лице и даље нису ништа говорили.

„Здраво“, рече.

Мама устаде и крену за њим кроз улазна врата. Девојке су знале да не треба да их прате.

Ускоро се појави Мамина глава. Очи су јој биле налик упаљеним лампама.

„У реду је“, објасни она. „Добио је. Завршено је. Све је у реду.“

Врата се залупише. Мамини кораци се удаљише.

„Мислим“, рече Хелена, љуљајући се убрзано, „мислим да ћу придирити забаву. Нисам приређивала забаве од своје једанаесте. Желела бих да неки моји пријатељи просто виде како смо сада власници.“

С енглеској превела Мимица Пејровић-Радовановић